

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1448/2020
19.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца - противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Огњановић, адвокат из ..., против туженог ББ из ... и туженог – противтужиоца малолетног ВВ из ..., кога заступа законска заступница мајка ГГ, чији је пуномоћник Милица Рајковић, адвокат из ..., ради промене висине издржавања, одлучујући о ревизији тужиоца-противтуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 619/19 од 27.11.2019. године, у седници одржаној 19.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца - противтуженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 619/19 од 27.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П2 367/18 од 19.09.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог па је утврђено да је дана 18.12.2015. године престала његова обавеза за издржавање ББ из ..., чиме се мења пресуда Основног суда у Старој Пазови П2 903/12 од 07.03.2014. године, преиначена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 244/14 од 22.05.2014. године, у делу у коме је утврђена обавеза АА из ..., као оца да на име свог дела доприноса за издржавање тада малолетног детета ББ, плаћа месечно износ од 10.000,00 динара најкасније до 20. у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун законске заступнице и мајке малолетне деце ГГ из ..., код ... од 03.08.2012. године па убудуће, док за то постоје законски услови. У преосталом делу тужбени захтев је одбијен као неоснован делу у којем је тражено да суд обавезе тужиоца-противтуженог да на име свог дела доприноса за издржавање, малолетног ВВ, плаћа месечно износ од 6.000,00 динара на текући рачун законске заступнице и мајке ГГ из ..., те да се на тај начин мења пресуда Основног суда у Старој Пазови П2 903/12 од 07.03.2014. године, преиначена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 244/14 од 22.05.2014. године, у делу којим је утврђена обавеза АА из ..., као оца, да на име свог дела доприноса за издржавање малолетног ВВ плаћа месечно износ од 10.000,00 динара најкасније до 20. у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун законске заступнице мајке малолетне деце ГГ из ... код ... од 03.08.2012. године па убудуће

док за то постоје законски услови. Ставом другим изреке, одбијен је у целости као неоснован противтужбени захтев малолетног туженог-противтужиоца којим је тражио да се обавезе тужилац-противтужени да на име доприноса за издржавање малолетног ВВ плаћа месечно износ од 20.000,00 динара најкасније до 20. у месецу за текући месец уплатама на текући рачун законске заступнице мајке ГГ из ... код ... од дана подношења противтужбе па убудуће док за то постоје законски услови или се околности не промене чиме би се мењала пресуда Основног суда у Старој Пазови П2 903/12 од 07.03.2014. године преиначена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 244/14 од 22.05.2014. године. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви тужиоца-противтуженог АА и туженог-противтужиоца малолетног ВВ за накнаду трошкова парничног поступка. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 619/19 од 27.11.2019. године, ставом првим изреке, жалба туженог-противтужиоца малолетног ВВ делимично је усвојена, а делимично одбијена и првостепена пресуда преиначена у одбијајућем делу одлуке о противтужбеном захтеву, тако што је обавезан тужилац - противтужени АА да на име свог дела доприноса за издржавање туженог-противтужиоца малолетног ВВ плаћа месечно 15.000,00 динара, почев од 31.10.2018. године па убудуће док за то постоје законски услови, сваког месеца, најкасније до 20. у месецу за текући месец, преиначена је и одлука о трошковима поступка, тако што је обавезан тужилац-противтужени да туженом-противтужиоцу малолетном ВВ на име трошкова поступка плати 36.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је првостепена пресуда потврђена у преосталом побијаном непреиначеном делу. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац-противтужени да туженом-противтужиоцу ВВ на име трошкова жалбеног поступка плати 12.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца-противтуженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац-противтужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући је у преиначујућем делу одлуке о издржавању и одлуке о трошковима поступка, због непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 87/18) и утврдио да ревизија тужиоца-противтуженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је отац тужених. Тужени ББ рођен је ... године, а тужени ВВ ... године. Од развода родитеља тужени живе у домаћинству са мајком. Пресудом Основног суда у Старој Пазови од 07.03.2014. године, која је постала правноснажна 22.05.2014. године, тужилац је обавезан да туженима на име издржавања плаћа по 10.000,00 динара месечно, почев од 03.08.2012. па убудуће. У међувремену, тужени ББ постао је пунолетан и није наставио редовно школовање. Тужени малолетни ВВ је ученик средње школе и има уобичајене потребе детета његовог узраста, које се

односе на исхрану, хигијену, одевање, школске и ваншколске активности. Средства за издржавање туженог малолетног ВВ обезбеђује његова мајка од зараде коју остварује у месечном износу од 34.773,71 динар и финансијске помоћи своје мајке. Против тужиоца је због недавања издржавања вођен кривични поступак, који је правноснажно окончан осуђујућом пресудом. Тужилац је 2007. године засновао нову заједницу живота у којој је рођено двоје деце, сада старости ... и ... година и са породицом живи у кући, која је власништво мајке његове садашње супруге. Тужилац је у време доношења претходне одлуке био незапослен, и сада је незапослен, као и његова супруга, а средства за издржавање обезбеђују од помоћи родитеља. Од 18.12.2015. године тужилац више нема обавезу издржавања туженог ББ. Тужилац је здрав и радно способан.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио, као неоснован противтужбени захтев туженог малолетног ВВ којим је тражио да се промени висина издржавања, сматрајући да се нису испунили услови прописани чланом 164. Породичног закона.

Врховни касациони суд налази да је другостепени суд одлучујући о жалби туженог малолетног ВВ правилно одлучио када је делимично преиначио првостепену пресуду у делу у коме је одбијен, као неоснован његов противтужбени захтев, правилно закључивши да су се испунили услови прописани чланом 164. Породичног закона да се промени висина издржавања у том смислу да се иста повећа.

Чланом 164. Породичног закона, прописано је да се висина издржавања може смањити или повећати, ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука.

Чланом 160. став 1. Породичног закона, прописано је да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. Потребе повериоца издржавања према ставу 2. и 3. овог члана зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода и других околности које су од значаја за одређивање издржавања. Могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица и других околности од значаја за одређивање издржавања.

Могућности тужиоца, као дужника издржавања и потребе туженог малолетног ВВ, као повериоца издржавања правилно су утврђене применом критеријума за одређивање издржавања садржаних у члану 160. Породичног закона. По оцени Врховног касационог суда другостепени суд је правилно ценећи могућности тужиоца и потребе туженог малолетног ВВ правилно закључио да су се испунили услови да се промени висина издржавања и да се иста повећа, јер су се промене околности на основу којих је донета претходна одлука, будући да је тужени малолетни ВВ старији и да је сада ученик средње школе, што значи да су се и његове потребе повећале у односу на време када је донета претходна одлука о висини издржавања, а да се околности на страни тужиоца нису промениле, осим што више нема обавезу да од 18.12.2015. године издржавања туженог ББ. Утврђена висина новчаног износа на име издржавања од 15.000,00 динара месечно не

угрожава егзистенцију тужиоца, као дужника издржавања, а задовољава основне потребе туженог малолетног ВВ, повериоца издржавања, док ће остала средства потребна за издржавање туженог малолетног ВВ обезбедити мајка, законски заступник, делимично новчаним давањима, а делимично свакодневним старањем и бригом о туженом малолетном ВВ. Утврђена висина новчаног износа на име издржавања, када се узму у обзир све околности прописане чланом 160. Породичног закона, неће угрозити егзистенцију тужиоца, а тиме посредно и извор прихода за туженог малолетног ВВ.

Имајући у виду напред наведено, Врховни касациони суд сматра да је побијаном другостепеном одлуком правилно утврђена висина обавезе тужиоца, као дужника издржавања, због чега је неоснован ревизијски навод да је другостепени суд погрешно применио материјално право када је усвојио противтужбени захтев и обавезао тужиоца да туженом малолетном ВВ на име издржавања плаћа 15.000,00 динара месечно. Наиме, правилна примена одредби Породичног закона, које су у складу и са међународним правилима које је наша земља ратификовала, обавезује суд да приликом доношења одлуке о издржавању детета води рачуна о његовим интересима, док се обавеза родитеља, као дужника издржавања заснива на критеријумима одговорног родитеља, што значи да родитељ који не живи са малолетним дететом да је у обавези да доприноси његовом издржавању и то бар у висини минималне суме прописане чланом 160. став 4. Породичног закона. Стога је правилно примењено материјално право када је тужилац, као дужник издржавања обавезан да на име издржавања туженог малолетног ВВ плаћа 15.000,00 динара месечно, када се имају у виду критеријуми везани за његове материјалне прилике, као и потребе туженог малолетног ВВ, повериоца издржавања. Правилно је другостепени суд сматрао да тужилац може да доприноси издржавању са наведеним износом, без угрожавања сопствене егзистенције и егзистенције чланова своје породице, с обзиром да мајка малолетног детета даје свој допринос (допринос мајке се огледа у свакодневном старању и нези коју пружа детету) иако је у радном односу.

Наводи ревизије којима се указује да тужилац има обавезу да издржава још двоје малолетне деце нису од утицаја, јер је и у време доношења претходне одлуке имао ту обавезу, а другостепени суд је правилно проценио његове објективне могућности да се радно ангажује и оствари приходе, при чему је за суд то корективни фактор, имајући у виду могућности тужиоца да се додатно ангажује. Осим тога, за тужиоца је 18.12.2015. године престала законска обавеза издржавања најстаријег пунолетног детета, што иде у прилог закључку о стицању законских услова за повећање висине издржавања туженог малолетног ВВ.

Правилна је и одлука о трошковима поступка, јер је иста донета правилном применом члана 207. Породичног закона.

Како се и осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић